

LBRIS

We know
books

Colecția MAGISTER

Editor: MIRCEA PETEAN

Coperta și ilustrațiile: LAURA POANTĂ

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

HERȚA, ANA

**Poeme de lut / Ana Herța. – Florești : Limes,
2024**

ISBN 978-606-799-783-5

821.135.1

© Ana Herța

© Copyright Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești, jud. Cluj

Tel.: 0723-194022

e-mail: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

Ana Herța

POEME DE LUT

LIMES

2024

CUPRINS

ȘOTRON.....	5
11 martie 1989	7
Victoria	8
Luna lui cireșar	9
Catarina	10
Trei ani am urât ploaia	11
Plecarea	12
Mamă	14
Globuri	16
De vorbă cu un bunic	17
Prevestire	18
Împărțire	19
Îndreptar pentru tata	20
Bunica	22
La moartea lui Ion	23
Călăul	24
La târg	25
Nunta	26
* * * (Pe strada ninsă găseai case cu lampa roșie)	27
Fluturi	28
Mărul din Eden	30
Călătorie în jurul lumii	31
Urme	32
Șotron	34
TANDREȚURI	35
Frica de întuneric	37
Poemul de lut	38
Păpușa cu rochiță roz	40
Altă viață	41
Mov	42
Înmormântare sau nuntă	43
Ploile	44

Fără amanti.....	45
Buzunare.....	46
Femeia.....	48
Emoticoane.....	50
Alegeri.....	51
Brodare.....	52
Poți fi.....	53
Contabilitate cu îngeri.....	54
Apus.....	56
Tandrețuri.....	57
Va fi dimineață.....	58
*** (Am plâns din senin când te-am văzut prima dată).....	59
Inima ta.....	60
Pădurea.....	61
Dulcele somn.....	62
*** (Ți-am înduplecat de câteva ori inima).....	63
Nici ploile.....	64
Tablou urban.....	65
Trupuri.....	66
Pădurea de mesteceni.....	68
Leila.....	69
Cineva sunt.....	70
Vremea bună.....	72
*** (Uite, îmi spui istovit, la capătul celălalt ne așteaptă vameșul).....	73

LBRIS

We know
books

ŞOTRON

11 martie 1989

*Mama: când ai dat semne că vii
au înghețat ghiocerii
un vânt năpraznic sufla pe la ferestre
și pe sub ușile albe ce păzeau plânsete de copii
din pătura găurită ți-am făurit un scut
să te ajute în luptele viitoare
fără să știi că nu-ți va fi de ajuns
cerul a fost în general noros
cu precipitații izolate urmate de lapoviță
și am pierdut teleenciclopedia de la 19:35
te iert, nu te nasc în fiecare zi...*

era 11 martie 1989
sâmbătă dimineața, ora 05:00
când mama a murit prima dată.

Victoria

De amiază
străbunica Victoria mă culca pe pământ
cu o pală de fân sub trupul firav –
flori trecute prea devreme prin moarte –
îmi cânta mai lin decât susurul unui izvor
ieșit din iarnă
și spunea domol cu vocea înmuiată în ape
că nu există liniște mai mare
decât să adormi pe brațele cuiva

după decenii
din când în când mă întind cu ochii spre soare
iar florile îmi povestesc cum este lumea de dincolo

Luna lui cireșar

Străbunicul s-a dus în luna lui cireșar
pe când aveam doi ani și trei luni
iată-mă
alergând dezbrăcată printre femeile care frământau în covată
aluat de pâine și cozonaci
*copilă, du-te și te îmbracă
cu moartea nu te joci*
mi-a zis o femeie
care ștergea din când în când cu șorțul maro câteva lacrimi
care lăsau dâre pe obraji roșii –
*morții nu îi râzi
ea nu știe de glumă*

la mult timp de la acea plecare moartea îmi întoarce
favoarea
se joacă cu mine
dezbrăcată
și devine cu fiecare an din ce în ce mai ușor de găsit

Catarina

Catarina avea mărgele de vânzare
farduri din untură de porc și vopsele amestecate
pe care le îndesa într-o traistă peticită cu mâna
apoi umbla din casă în casă
pentru câțiva bănuți ori câteva ouă
pielea pe față îi era brăzdată precum urmele
roților de care în pământul de primăvară
și pe fiecare deget își îndesa câte un inel de tablă
iar rochiile înflorate le purta în zile de lucru
unghiile îngălbenite de la tutunul rulat în foițe de ziar
cu care făcea cercuri în casa ei albastră din câpici
cu o singură cameră
zdreleau bucata de pâine răscoptă

uneori când mă întâlneam cu ea pe uliță la lăsatul serii
îmi strângea fața între palmele prăfuite
și spunea că mă asemăn teribil cu copilul
pe care nu l-a născut niciodată

Trei ani am urât ploaia

Orașul e scăldat în ploaie
doar câteva fețe zâmbesc de sub pelerina din plastic
pe pereții cu tencuiala mucegăită
cineva și-a scris testamentul
sau poate o declarație de dragoste
M + L = Love –
calcul încadrat într-o inimă ștersă
pe care nimeni nu mai are curajul să o repare

femeia cu cărți poștale îmi zâmbeste cu complicitate
de parcă ar cunoaște sensul vieții
dar eu îngândurată măresc pașii
îmi e groază să recunosc lumii
că acum două decenii am urât timp de trei ani ploaia
care mi-a ucis prietena din copilărie
pe nesimțite pereții
mă strâng până nu mai am aer
mă întorc spășită spre vânzătoare:

totuși, nu aveți cumva o carte poștală pentru lumea cealaltă?

Plecarea

*Ai grijă de tine copilă
mi-a spus tata la șase ani și jumătate
eu nu voi putea
știm prea bine cum e viața
toți avem nevoie de dragoste
dar și de singurătate*

și-a luat traista cu lucrurile strânse în grabă
viața lui de om însurat pe repede-nainte
cu mine nu a găsit nicio poză
pe care să o îndese între cămășile cu gulerele roase
așa că spațiul dintre noi a fost umplut doar cu cărări
de pe care nimeni vreodată
nu o să vină

